

Arrest

nr. 290 735 van 22 juni 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114 bus 1
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X, X en X, die allen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 november 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 oktober 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlagen 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 december 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn drie minderjarige kinderen kwamen op 12 maart 2022 toe in België. Ze waren in het bezit van een visum type C, afgeleverd door de Franse autoriteiten.

1.2. Op 5 mei 2022 dienen verzoeker en zijn drie minderjarige kinderen een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, dit in functie van hun Belgische vader/grootvader.

1.3. Op 27 oktober 2022 treft verweerder ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 50e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.05.2022 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 05.05.2022 gezinshereniging aan met zijn vader, [P.S.] ([...]), van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, 1° van de wet van 15.12.1980.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner ais bedoeld onder 10 of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar. Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze financieel en of materieel werden/worden ondersteund door de ouder die in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien. Deze afhankelijkheidsrelatie diende reeds te bestaan in het land van oorsprong of herkomst en dit tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging in België.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- internationaal reispaspoort Armenië ([...]) op naam van betrokkene, afgeleverd op 16.01.2017 met visa en uit- en inreisstempels waaruit blijkt dat betrokkene Schengen inreisde op 12.03.2022 via Brussel op basis van een visum kort verblijf afgeleverd door de Franse overheden*
- inkomensattest n°303 dd. 01.04.2022 op naam van betrokkene, afgeleverd door het Comité van Staatsinkomsten van de republiek Armenië, waaruit blijkt dat betrokkene minstens in de jaren 2013-2018 een inkomen had*
- kadastraal attest n° US-04032022-99-0097 dd. 04.03.2022 op naam van betrokkene, waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen onroerende eigendommen bezat in Armenië*
- kadastraal attest n° US-07032022-99-0118 dd. 07.03.2022 op naam van de echtgenote van betrokkene, waaruit blijkt dat ze op datum van het attest geen onroerende eigendommen bezat in Armenië*
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 03.05.2018, 23.05.2018, 25.06.2018, 25.07.2020, 01.05.2021, 28.08.2021, 16.10.2021, 29.11.2021, 15.01.2022 en 08.03.2022: echter, niet alleen zijn deze geldstortingen eerder onregelmatig, ook blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens da betrokkene wel degelijk economisch actief was voor zijn vertrek uit Armenië. Er werd dan ook niet afdoende aangetoond dat betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor of met het oog op overige doeleinden.*
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur dd. 30.09.2021 met bijbehorende loonfiches voor de periode september 2021 - juni 2022; schrijven dd. 23.12.2021: uit deze documenten blijkt dat de referentiepersoon in de voorgelegde periode een gemiddeld maandelijks inkomen had van €2309,07*
- loonfiches op naam van een derde, zijnde de zus van betrokkene / de dochter van de referentiepersoon: echter, gezien het de referentiepersoon is die in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging dient aan te tonen over afdoende bestaansmiddelen te beschikken om betrokkene (en zijn gezin) ten laste te nemen, zijn deze documenten niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*
- arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid (Accent) op naam van betrokkene*

- attest dd. 29.03.2022 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode 2021 - heden geen financiële steun ontving vanwege het OCMW te Sint-Niklaas
- attest Christelijke Mutualiteit dd. 11.04.2022 waaruit blijkt dat betrokkene en zijn kinderen werden ingeschreven als persoon ten laste bij een derde: echter, een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs; geactualiseerd attest Christelijke Mutualiteit dd. 07.07.2022 op naam van betrokkene en zijn kinderen waaruit blijkt dat betrokkene nadien werd ingeschreven als gerechtigde
- onvolledige (deels ondertekende) huurovereenkomst dd. 25.08.2020 op naam van de referentiepersoon
- blanco straregister Armenië op naam van betrokkene

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België. Immers, in het kader van zijn visumaanvraag dd. 14.02.2022 toonde betrokkene ten opzichte van de Franse overheden aan economisch actief te zijn als bediende en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken. Hij kan bezwaarlijk in februari 2022 aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een toeristisch visum afgeleverd te krijgen, om enkele maanden later te claimen dat hij onvermogen was in Armenië voor zijn komst naar Schengen in maart 2022. Noch het voorgelegde inkomensattest dd. 01.04.2022, noch de voorgelegde kadastrale attesten dd. 04.03.2022 en 07.03.2022 doen hier afbreuk aan. Er dient tevens opgemerkt te worden dat ook de echtgenote van betrokkene in het kader van haar visumaanvraag dd. 14.02.2022 ten opzichte van de Franse overheden aantoonde dat ze economisch actief was als bediende en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen beschikte om een toeristisch visum afgeleverd te krijgen.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, en er niet afdoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, en gelet dat niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om zowel betrokkene als zijn echtgenote en drie kinderen ten laste te nemen, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene vanaf 08.06.2022 tot op heden zelf tewerkgesteld was/is. Deze tewerkstelling is een bijkomende aanwijzing dat de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om bijkomend betrokkene en zijn gezin te onderhouden. Er dient opgemerkt te worden dat deze tewerkstelling vanaf de intrekking van het AI op datum van deze beslissing niet langer reglementair is.

Het gegeven dat betrokkene vanaf 05.05.2022 tot op heden op het adres van de referentiepersoon in België gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien er de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie in het verleden niet werd aangetoond, voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter, §2, 1° van de wet van 15.12.1980.

[...]"

1.4. Ook ten aanzien van verzoekers drie minderjarige kinderen treft verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlagen 20).

Dit zijn de tweede, derde en vierde bestreden beslissingen, die identiek luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag

van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.05.2022 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 05.05.2022 gezinshereniging aan met haar/[zijn] grootvader, zijnde P.S. ([...], van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, 1° van de wet van 15.12.1980.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)

De vader van betrokkene, [P.B.] (RR [...], vroeg tevens op 05.05.2022 een aanvraag gezinshereniging aan in toepassing van artikel 40ter, §2, 1° van de wet van 15.12.1980, in functie van dezelfde referentiepersoon. Gelet dat de aanvraag van betrokkene op hetzelfde moment gebeurde én in functie van dezelfde referentiepersoon, is het redelijk te stellen dat beiden de intentie hebben zich gezamenlijk in België te vestigen. Betrokkene volgt de verblijfssituatie van de vader. Gezien de vader, en wettelijke vertegenwoordiger, van betrokkene geen verblijfsrecht heeft bekomen, kan ook de aanvraag gezinshereniging van betrokkene overeenkomstig artikel 40ter, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 kan geen toepassing vinden.

[...]"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op, in zoverre het beroep is ingesteld door verzoeker als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen.

Hij verwoordt deze meer bepaald als volgt:

"Verzoeker stelt te handelen in eigen naam en als vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen.

Artikel 35, § 1, tweede lid en § 2 van het WIPR stelt als volgt:

"De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd". § 2. Ingeval het in § 1 aangewezen recht niet de mogelijkheid biedt de bescherming te waarborgen die de persoon of diens goederen vereisen, wordt de bescherming beheerst door het recht van de Staat waarvan de persoon de nationaliteit heeft. Het Belgisch recht is van toepassing indien het materieel of juridisch onmogelijk blijkt om de maatregelen te nemen waarin het toepasselijk buitenlands recht voorziet".

De uitoefening van het ouderlijk gezag is geregeld door de artikelen 371 en volgende van het Burgerlijk Wetboek. Uit de artikelen 373 en 374 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat de ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, ongeacht of ze samenleven of niet. Voor wat betreft de vertegenwoordiging van de minderjarige heeft de wetgever een weerlegbaar vermoeden ingesteld dat elke ouder geacht wordt te handelen met de andere ouder ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn. Dit vermoeden betreft in principe echter enkel handelingen over de persoon van het kind (artikel 373, tweede lid van het BW) en daden van beheer van de goederen van het kind (artikel 376, tweede lid van het BW) en betreft niet de mogelijkheid om het kind te vertegenwoordigen in het kader van een procedurele handeling (cf. RvS 18 september 2006, nr. 162.503; RvS 4 december 2006, nr. 165.512; RvS 9 maart 2009, nr. 191.171 en RvV

AV 2 maart 2010, nr. 39 686). Hieruit volgt dat in het kader van een beroep dat wordt ingesteld tegen een administratieve beslissing, de ouders gezamenlijk moeten optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun kinderen, tenzij verzoeker aantoont dat hij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag, *quod non*.

Er blijkt op geen enkele wijze dat verzoeker het exclusieve ouderlijk gezag zou hebben over de minderjarige kinderen noch waarom de moeder niet samen met de vader de kinderen kan vertegenwoordigen in de huidige procedure. Uit het administratief dossier blijkt nochtans dat de moeder van de minderjarige kinderen eveneens in België verblijft.

Verwerende partij is dan ook van oordeel dat het beroep onontvankelijk is in zoverre het door verzoeker wordt ingediend in naam van zijn minderjarige kinderen.”

2.2. Naar luid van artikel 35,§1 van het WIPR wordt het ouderlijk gezag van een persoon die jonger is dan achttien jaar beheerst door het Verdrag inzake de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen, gesloten te 's-Gravenhage op 19 oktober 1996. Armenië is hierbij verdragspartij (cf. <https://www.hcch.net/en/instruments/conventions/status-table/?cid=70>).

In artikel 17 van voormeld Verdrag kan worden gelezen: “*De uitoefening van de ouderlijke verantwoordelijkheid wordt beheerst door het recht van de staat van de gewone verblijfplaats van het kind.*”

Vermits niet ter discussie staat dat verzoekers minderjarige kinderen in België verblijven, is het Belgische recht van toepassing. Artikel 376, eerste lid van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat wanneer de ouders het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen, zij ook gezamenlijk zijn goederen beheren en zij gezamenlijk optreden als zijn vertegenwoordiger. In het tweede lid van dit artikel wordt gesteld dat “*ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn, [...] elke ouder [wordt] geacht te handelen met instemming van de andere ouder wanneer hij, alleen, een daad van beheer van de goederen van het kind stelt, behoudens de bij de wet bepaalde uitzonderingen*”.

Uit niets blijkt dat verzoeker het exclusieve ouderlijk gezag uitoefent over de minderjarige kinderen. Er moet dan ook worden aangenomen dat verzoeker en zijn echtgenote het gezag over de persoon van hun minderjarige kinderen gezamenlijk uitoefenen.

Ingevolge het bepaalde in artikel 376, eerste lid van het Burgerlijk Wetboek moesten verzoeker en zijn echtgenote dan ook gezamenlijk optreden om namens hun kinderen een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad. Er kan immers geen beroep gedaan worden op de in artikel 376, tweede lid van het Burgerlijk Wetboek voorziene uitzondering. In de eerste plaats is het instellen van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad geen daad van beheer maar een daad van beschikking. In de tweede plaats heeft de vertegenwoordiging van minderjarige kinderen in dergelijke procedure betrekking op de persoon van de kinderen en niet op hun goederen (cf. RvS 28 maart 2017, nr. 237.805).

2.3. Vermits dus de drie kinderen van verzoeker minderjarig zijn, verzoeker en zijn echtgenote gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen over hun kinderen en verzoeker alleen het beroep namens deze kinderen heeft ingesteld, is het beroep onontvankelijk in de mate dat het door verzoeker alleen werd ingesteld namens zijn drie minderjarige kinderen.

De in punt 2.1. bedoelde exceptie is in de aangegeven mate gegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat de Raad beschouwt als een enig middel werpt verzoeker op: “*(...) schending van artikel 40bis §2, 3° en 40ter Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;*”.

Hij betoogt als volgt:

“*aangezien de bestreden beslissing voorhoudt dat verzoeker niet afdoende aantoont dat hij effectief onvermogen is én voorafgaand aan de aanvraag reeds van in het land van herkomst of origine daadwerkelijk financieel en/of materieel ten laste was van zijn Belgische vader alsook dat niet zou zijn*

aangetoond dat de Belgische vader van verzoeker over voldoende bestaansmiddelen beschikt om zowel verzoeker als zijn echtgenote en zijn drie kinderen ten laste te nemen;

aangezien de bestreden beslissing enerzijds wel melding maakt van het feit dat er voor wat betreft verzoeker een actueel bewijs werd voorgelegd dat hij in zijn land van herkomst een eigen inkomen had in de periode van 2013 t.e.m 2018 én hij geen onroerende eigendommen heeft in zijn land van herkomst alsook er bewijzen werd bijgebracht van geldstortingen gedaan door de vader van verzoeker in de periode medio 2018 t.e.m. april 2022 doch anderzijds hieruit verkeerdelijk werd afgeleid dat verzoeker niet afdoende aantoont dat hij effectief onvermogen is én voorafgaand aan de aanvraag reeds van in het land van herkomst of origine daadwerkelijk financieel en/of materieel ten laste was van zijn Belgische vader waar juist de samenlezing van de voormelde stukken tot de conclusie moet leiden dat verzoeker vanaf medio 2018 ingevolge het wegvallen van zijn eigen inkomen in zijn land van herkomst afhankelijk was van de geldstortingen van zijn vader, dewelke logischerwijze juist vanaf dat moment werden opgestart zodat in die zin de voorgebrachte bewijsstukken elkaar aanvullen;

aangezien de bestreden beslissing enerzijds wel melding maakt van het feit dat er m.b.t. de Belgische vader van verzoeker inkomstenbewijzen worden voorgelegd waaruit blijkt dat een gemiddeld maandelijks inkomen van 2.309,07€ doch anderzijds nalaat cijfermatig te motiveren waarom dit onvoldoende zou zijn om verzoeker en zijn drie kinderen ten laste te nemen;

aangezien voorts de bestreden beslissing ook in dit kader melding maakt van de echtgenote van verzoeker doch de deze echter géén aanvraag gezinshereniging heeft ingediend zodat zij uiteraard ook géén motief kan vormen om de aanvraag van verzoeker en zijn 3 minderjarige kinderen te weigeren;

aangezien alvorens het verblijfsrecht te weigeren DVZ sowieso rekening moet houden met navolgende elementen:

- de duur van het verblijf van verzoeker in België;*
- de leeftijd van verzoeker;*
- de gezondheidstoestand van verzoeker;*
- de gezins- en economische situatie van verzoeker;*
- de sociale en culturele integratie van verzoeker in België;*
- de banden van verzoeker met zijn herkomstland;*

aangezien nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat DVZ inderdaad rekening heeft gehouden met voormelde elementen waar dit nochtans in casu juist zeer noodzakelijk is om deze aftoetsing te doen;

dat aldus de thans bestreden beslissing t.a.v. [P.B.] niet gestoeld is op een correcte feitenvinding en tevens van alle redelijkheid ontbloomt is;

dat de thans bestreden beslissingen t.a.v. de drie minderjarige kinderen van [P.B.] uitsluitend gebaseerd zijn op de weigeringsbeslissing van hun vader maakt uiteraard dat deze bijgevolg ook niet gestoeld zijn op een correcte feitenvinding en aldus eveneens van alle redelijkheid ontbloomt zijn;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissingen van 27.10.22 dan ook niet alleen artikel 40bis §2, 3° én 40ter Vreemdelingenwet schenden doch bovendien niet ten genoegen van recht gemotiveerd zijn aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk zijn, derhalve willekeurig zijn en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schenden;”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3. In casu bevat de eerste bestreden beslissing, zijnde “de bestreden beslissing” waarop verzoekers betoog betrekking heeft, duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop ze steunt. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van

15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aangegeven dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen op basis van gezinshereniging met zijn Belgische vader. Verweerder concretiseert dit vervolgens aan de hand van de feitelijke elementen eigen aan verzoekers dossier.

3.4. Verzoeker toont niet aan dat de motieven hem niet in staat stellen zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt trouwens dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de eerste bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

3.5. De inhoudelijke kritiek wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.6. Verzoeker heeft een verblijfsaanvraag ingediend om zijn Belgische vader te vervoegen. Vermits niet blijkt en verzoeker ook niet aanvoert dat de Belgische referentiepersoon gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, is artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van toepassing.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

[...].

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

[...]

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

[...]"

3.7. Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet verwijst duidelijk naar familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid van dezelfde wet. Vermits verzoeker als descendent van een Belgische onderdaan een verblijfsaanvraag heeft ingediend, is in casu artikel 40bis, §2, eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet van toepassing, waarnaar de eerste bestreden beslissing ook verwijst.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2.

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...].

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

3.8. Het staat niet ter betwisting dat verzoeker ouder was dan 21 jaar toen hij op 5 mei 2022 zijn aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart indiende om zijn Belgische vader te vervoegen. Dit houdt onder meer in dat verzoeker moet aantonen ‘ten laste te zijn’ van die laatste.

3.9. De voorwaarde van het ‘ten laste zijn’ in artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet houdt een dubbel luik in: enerzijds dient te worden aangetoond dat het gaat om een nog steeds bestaande toestand – verzoeker moet nog ten laste zijn op het ogenblik dat de eerste bestreden beslissing wordt getroffen –, anderzijds moet het gaan om een toestand die moet bestaan voordat de vestigingsaanvraag wordt ingediend, in principe dus in het land van herkomst. Dit zijn cumulatieve voorwaarden. Indien niet is voldaan aan de voorwaarde van ten laste ‘zijn’ in het land van herkomst, hoeven de nadere voorwaarden betreffende het ten laste zijn in België niet te worden onderzocht (cf. RvS 29 mei 2018, nr. 241.649).

3.10. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, moet verzoeker aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat hijzelf niet in staat is in zijn basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een gebrek aan voldoende inkomsten uit activiteiten als werknemer, zelfstandige en/of onroerend goed e.a. dat algemeen kan worden omschreven als een situatie van onvermogen. De steun die de referentiepersoon verstrekt, mag niet een louter financiële bonus op eigen middelen betreffen.

3.11. Het ten laste zijn in het land van oorsprong vermag te worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe is gehouden alle door verzoeker overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt aan verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken te beoordelen en uit te leggen waarom hij ze niet aanvaardt.

3.12. Verweerder somt de stukken op die verzoeker heeft voorgelegd en maakt onder meer de volgende beoordelingen die de eerste bestreden beslissing kunnen dragen in haar op zich reeds schragende conclusie dat verzoeker niet heeft aangetoond effectief onvermogen geweest te zijn en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst effectief financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de Belgische referentiepersoon:

“- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 03.05.2018, 23.05.2018, 25.06.2018, 25.07.2020, 01.05.2021, 28.08.2021, 16.10.2021, 29.11.2021, 15.01.2022 en 08.03.2022: echter, niet alleen zijn deze geldstorting eerder onregelmatig, ook blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens da betrokkene wel degelijk economisch actief was voor zijn vertrek uit Armenië. Er werd dan ook niet afdoende aangetoond dat betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor of met het oog op overige doeleinden”.

“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België. Immers, in het kader van zijn visumaanvraag dd. 14.02.2022 toonde betrokkene ten opzichte van de Franse overheden aan economisch actief te zijn als bediende en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken. Hij kan bezwaarlijk in februari 2022 aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een toeristisch visum afgeleverd te krijgen, om enkele maanden later te claimen dat hij onvermogen was in Armenië voor zijn komst naar Schengen in maart 2022. Noch het voorgelegde inkomensattest dd. 01.04.2022, noch de voorgelegde kadastrale attesten dd. 04.03.2022 en 07.03.2022 doen hier afbreuk aan. Er dient tevens opgemerkt te worden dat ook de echtgenote van betrokkene in het kader van haar visumaanvraag dd. 14.02.2022 ten opzichte van de Franse overheden aantoonde dat ze economisch actief was als bediende en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen beschikte om een toeristisch visum afgeleverd te krijgen.”

3.13. Met verzoekers verklaringen dat hij onvermogen was in Armenië voor het indienen van een aanvraag gezinshereniging alhier in mei 2022 en sedert “medio 2018” afhankelijk was van de geldstorting van de Belgische referentiepersoon om aldaar te voorzien in zijn basisbehoeftes, valt niet te rijmen dat hij gedurende twee jaar, tussen juli 2018 en juni 2020 alsook tussen augustus 2020 en april 2021, geen geldstorting ontving van de Belgische referentiepersoon en daarenboven in het kader van zijn visumaanvraag van 14 februari 2022 ten opzichte van de Franse overheden aantoonde in Armenië economisch actief te zijn als bediende en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken. Verweer kan redelijkerwijs worden gevolgd waar hij vaststelt dat verzoeker “*bezwaarlijk in februari 2022 [kan] aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een toeristisch visum afgeleverd te krijgen, om enkele maanden later te claimen dat hij onvermogen was in Armenië voor zijn komst naar Schengen in maart 2022*”. Verweerder komt dan ook niet op een kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling, “*Er werd dan ook niet afdoende aangetoond dat betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor of met het oog op overige doeleinden.*” Daar komt nog bij dat verzoekers echtgenote blijkens de eerste bestreden beslissing in het kader van haar visumaanvraag van dezelfde datum ten opzichte van de Franse overheden ook aantoonde dat ze in Armenië economisch actief was als bediende en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen beschikte om een toeristisch visum afgeleverd te krijgen. Uit dit alles kan redelijkerwijs worden afgeleid dat verzoeker eerder geldstorting ontving van de Belgische referentiepersoon als bonus op eigen financiële middelen (die van hemzelf en zijn echtgenote), dan om in zijn basisbehoeftes en die van zijn gezinsleden te voorzien. Het gegeven dat zowel verzoeker als zijn echtgenote attesten hebben overgemaakt waaruit blijkt dat ze geen onroerende eigendommen bezaten in Armenië kan hieraan geen afbreuk doen zoals de eerste bestreden beslissing terecht vaststelt. Het is niet omdat men geen dergelijke eigendommen bezit dat men per definitie niet in de eigen basisbehoeftes kan voorzien.

3.14. Verzoekers betoog kan niet tot een andere beoordeling leiden. Hij is van oordeel dat de samenlezing van de overgelegde stukken “*tot de conclusie moet leiden dat verzoeker vanaf medio 2018 ingevolge het wegvallen van zijn eigen inkomen in zijn land van herkomst afhankelijk was van de geldstorting van zijn vader, dewelke logischerwijs juist vanaf dat moment werden opgestart zodat in die zin de voorgebrachte bewijsstukken elkaar aanvullen;*”. Verzoeker betreft in zijn redenering echter niet de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat de geldstorting die hij ontving van zijn Belgische vader onregelmatig waren: tussen juli 2018 en juni 2020 alsook tussen augustus 2020 en april 2021 ontving hij namelijk geen geldstorting van hem. Verzoeker negeert bovendien de vaststellingen van verweerder dat hij en zijn echtgenote in het kader van hun visumaanvragen van 14 februari 2022 beiden ten opzichte van de Franse overheden hebben aangetoond in Armenië economisch actief te zijn als bediende en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken. Zoals gezegd is het ook niet omdat men geen onroerende eigendommen bezit, dat men per definitie niet in de eigen basisbehoeftes kan voorzien.

Ten slotte kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat overwegingen inzake zijn echtgenote geen motief kunnen vormen om de aanvraag te weigeren aangezien ze geen aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Het is niet omdat zijn echtgenote geen dergelijke aanvraag heeft ingediend, dat verweerder de gegevens die blijken bij haar hogervermelde visumaanvraag van februari 2022 niet zou mogen betrekken in zijn beoordeling. Immers als ze ten opzichte van de Franse overheden – net als verzoeker trouwens – heeft aangetoond in Armenië economisch actief te zijn als bediende en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken, heeft dit redelijkerwijs een impact op het vraagstuk of verzoeker onvermogen was in het land van herkomst en hierbij afhankelijk was van geldstortingen van de Belgische referentiepersoon.

3.15. Verzoeker toont derhalve niet aan dat verweerder op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de vaststelling kwam dat hij niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn geweest en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst effectief financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de Belgische referentiepersoon

3.16. Verzoekers kritiek dat verweerder heeft nagelaten te becijferen waarom het gemiddeld maandelijks inkomen van de Belgische referentiepersoon onvoldoende zou zijn om hem en zijn drie kinderen ten laste te nemen, kan gelet op het gestelde in punt 3.12 geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.17. Waar verzoeker tot slot de elementen vervat in artikel 42ter, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet opsomt en aanvoert dat nergens uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat verweerder hiermee rekening heeft gehouden alvorens het verblijfsrecht te weigeren, stelt de Raad vast dat deze bepaling specifiek betrekking heeft op het geval waar een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van een familielid van een Unieburger binnen de vijf jaar na de erkenning ervan. Dit is niet verzoekers geval. Hij kon dan ook niet de verwachting koesteren dat verweerder rekening houdt met de elementen die in voormelde wetsbepaling kunnen worden gelezen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 744 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een vierde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA